

РЕШЕНИЕ

№ 1612

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Т.
като разгледа докладваното от Румяна М. Найденова Въззивно гражданско дело № 20231100501825 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от Столична община, действаща чрез процесуалния си представител, срещу неизгодната част от решение № 346/09.01.2023 г., постановено по гр. д. №8624/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 82 състав.

С обжалваната част от процесното решение районният съд е осъдил Столична община да заплати на З. И. Т. на основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД сумата 300 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания и чувство на безсилие в резултат на това, че дупките в квартала, в който живее ищцата, са с големи размери и много на брой, което възпрепятства придвижването пеша с бебешка количка, ведно със законната лихва от 18.02.2022 г. до окончателното изплащане

Във въззивната жалба се излагат подробни съображения, че решението в обжалваната част е неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие със събраните доказателства. Моли се решението в обжалваната част да бъде отменено, а предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло. Претендира се присъждане на сторените разноски в първоинстанционното и във въззивното производство.

В установения от закона срок, въззиваемата - З. И. Т., действаща чрез процесуалния си представител, е депозирала отговор на въззивната жалба, с който оспорва последната като неоснователна по подробно изложени съображения. Претендира се присъждане на сторените във въззивното производство разноски.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбите е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество - неоснователна.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението. При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл. 269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правни норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Не се установи при въззивната проверка нарушение на императивни материално правни норми. Първоинстанционният съд е изложил фактически констатации и правни изводи, основани на приетите по делото доказателства, които въззивният съд споделя и на основание чл. 272 ГПК, препраща към тях, без да е необходимо да ги повтаря.

Относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд намира наведените с въззивната жалба доводи за неоснователни.

Исковата претенция намира своето правно основание в разпоредбата на чл. 49 ЗЗД. За нейното уважаване е необходимо да се констатира кумулативната даденост на следните предпоставки: вреди, тези вреди да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 от ЗЗД е възложил работа, вредите да са причинени вследствие противоправно деяние /бездействие/ при или по повод на възложената работа, причинителят да е действал виновно.

Пред СРС е разпитан свидетелят А.В.Г., живееща в кв. „Манастирски ливади Изток“. Същата твърди, че пътната и тротоарната настилка в квартала около блока, в който живее и местата, които посещава, е много лошо. Улиците и тротоарите са в окаяно състояние и е сложно за придвижване и преминаване - както пеша, така и с автомобил. Имало големи дупки, а асфалтът бил нагънат на „бабуни“.

С оглед така събраните по делото гласни доказателства се налага извод, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си за поддържане на пътищата и тротоарите в съответното състояние.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от ЗП ремонтът и поддържането на републиканските пътища са възложени на Агенция „Пътна инфраструктура“. По отношение на републиканските пътища в границите на урбанизираните територии, нормата на чл. 30, ал. 3 от ЗП установява правилото, че Агенцията и общините осъществяват съвместно по взаимна договореност дейностите по изграждането, поддържането и ремонта им при условията и по реда, определен с правилника за прилагането на закона.

Съгласно чл. 48, ал. 1 от ППЗП, агенцията осъществява дейностите по поддържане на републиканските пътища, включително и текущия ремонт, които са извън границите на

урбанизираните територии и в платната за движение на републиканските пътища в границите на селата и селищните образувания. На основание чл. 48, т. 2, б. „в” от ППЗП на общините са възложени същите дейности за републиканските пътища, които са в границите на градовете, а агенцията участва във финансирането на тези дейности.

Както беше посочено съгласно чл. 31 ЗДвП ремонтът и поддържането на общинските пътища /публична общинска собственост съгласно ЗОС/ са осъществява от общините.

Съгласно чл. 167, ал. 1 и ал. 2, т.1 ЗДвП, службите за контрол, определени от кметовете на общините, контролират в населените места изправността на състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения и пътната маркировка, като администрацията сигнализира незабавно за препятствията и ги отстранява във възможно най-кратък срок. Следователно, по силата на ЗДвП на Столична община е вменено задължение да стопанисва и поддържа улиците в София, което включва и недопускането, съответно отстраняването на неравности по тях. Общината изпълнява тези дейности чрез служителите си или други лица, на които е възложила изпълнението на посочените задължения, като носи обективна гаранционно – обезпечителна отговорност при действията/бездействията на лицата, натоварени с извършването на възложената работа по поддръжката на улиците на територията на съответното населено място.

Според даденото в т. 3 от ППВС № 4/30.10.1975г. разрешение, собственикът на вещта, отговаря по чл. 45 ЗЗД, съответно по чл. 49 ЗЗД при възможност за обезопасяване на вещта, ако това не е направено, като отговорността по чл. 50 ЗЗД е в случаите на невъзможност да се обезопаси вещта, в която хипотеза вредите са причинени от присъщите на вещта свойства.

В настоящия случай, собственик на улицата, на основание чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОС вр. пар. 7, ал. 1, т. 4 от ЗМСМА е общината, която съгласно чл.11, ал.1 ЗОС, следва да я управлява с грижата на добрия стопанин, като е налице обективна възможност за обезопасяването на улицата и тротоарите.

С оглед на това, че лошото състояние на пътната и тротоарна настилка е резултат от бездействието на длъжностните лица, на които СО е възложила изпълнението на очертаните по - горе задължения, която освен това е и собственик на улицата, при наличие на обективна възможност за поддържането/обезопасяването ѝ, общината отговаря спрямо увреденото лице на основание чл. 49 ЗЗД.

Разпитаната по делото свидетелка посочва, че с ищцата излизали всеки ден с децата си и двете обсъждали неудобствата в квартала, защото било сложно излизането с децата. Ищцата се ядосвала, недоволствала от дупките, защото преминаването било сложно, имало ситуации, в които се налагало да се носи детската количка, за да се премине през улицата., било трудно да се премине от едната страна на улицата до другата.

Ето защо, неоснователни са оплакванията, обективирани във въззивната жалба за недоказаност на вредите. Действително ищцата не е претърпяла конкретен инцидент, но това не означава, че същата не може да търпи други неимуществени вреди, в какъвто смисъл са събраните гласни доказателства по делото.

При определяне размера на обезщетението за неимуществените вреди съдът следва да изхожда от критериите за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД, но не като абстрактно понятие, а съобразно конкретните обективни обстоятелства, свързани с поведението на дееца и отражението на деянието върху личността и здравето на пострадалия /ППВС № 4/23.12.1968 г., т.2/. Съдът следва да съобрази вида, характера и тежестта на полученото увреждане, доказаните неимуществени вреди. При определяне на обезщетението съдът следва да съобрази и икономическите условия към датата на деликта. Ето защо, правилно СРС е определил и размера на обезщетението от 300 лв., който е в съответствие с вида на претърпените вреди, както и обстоятелството, че същите не са с висок интензитет, а касаят нейни общи негативни усещания от заобикалящата я среда от квартала, в който живее.

Поради съвпадане на крайните изводи на настоящия състав с тези на първоинстанционния съд, решението следва да се потвърди.

По разноските:

На въззиваемия на основание чл. 38 от ЗА вр. чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 273 ГПК следва да се бъдат присъдени сторените във въззивното производство разноси в размер на 400 лв. за адвокатско възнаграждение.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА в обжалваната част решение № 346/09.01.2023г. на СРС, 82 с - в, постановено по гр. д. № 8624/2022 г.

ОСЪЖДА Столична община, БУЛСТАТ *****, гр. София, ул.***** да заплати на адв. В. А. В., личен № *****, на основание чл. 38 от ЗА вр. чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 273 ГПК разноси за въззивната инстанция в размер на 400 лв.

В останалата част първоинстанционното решение като необжалвано е влязло в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____